

Furtwangen 2004/05 I. félév. Életünk egyik legjobb féléve, talán a legjobb. Leginkább ahhoz a félévünkhöz tudnánk hasonlítani, amikor elsőként bekerültünk együtt a koliba. Azzal a különbséggel, hogy akkor meg egymást sem ismertük. Minden ugyanolyan új volt, ugyanolyan izgalmas, és felfedezésre váró! De ne szaladjunk ennyire előre.

Azt hiszem ez a félév nem akkor kezdődött, mikor kimentünk, hanem már sokkal előbb. Erre fel kellett készülni, és nem csak lelkileg. Aki ERASMUS-os akar lenni, fel kell mutatnia egy s mást. Nem baj, ha az ember kb. 1 évvel azelőtt észbekap, mielőtt ki akar menni.

- Szóval hajtottunk a suliban az átlagunkért, de persze közben azt sem felejtettük el, hogy a 104-ben kötelező minden bulin ott lenni. Ez is a felkészülés része!(tudjátok az ott kinti partikra, de erről egy kicsit később).
- Nem árt írni egy TDK-t sem, és az sem nagy baj, ha az embernek van egy (-két) nyelvvizsgája.
- Ha szakmai gyakorlaton voltál valahol, arra is lehet pontokat kapni.
- Ezenkívül létezik egy némettanfolyam is a suliban leendő ERASMUS-osoknak, bár inkább ERASMUS-ra felkészítő tanfolyamnak nevezném. Sokat hallottunk tanárnőtől a kinti életről, illetve az előttünk kintlévő diákok tapasztalatairól. Ezek a dolgok mind közelebb vittek minket ahhoz, hogy megkapjuk a lehetőséget a kimenetelre, és persze lelkileg is felkészített valamelyest arra, ami ott kint vár ránk.

A másik dolog, a pénz. Honnan lehet pénzt szerezni? Mert az ERASMUS ösztöndíj itthon nem tűnik kevésnek, havi 200 EURO(50000Ft), de ott kint pont a kolidíjra volt elég. De nem kell mindjárt kétségbe esni.

- Létezik egy különleges szociális támogatás, azoknak a diákoknak, akik kint töltenek el egy, vagy több félévet.
- Ezen kívül a HÖK-nél is lehet próbálkozni valami különleges támogatás kicsikarása érdekében. Van erre egy elkülönített alapjuk, amiből támogatást tudnak nyújtani.
- Illetve a kinti diákok ugyanúgy megkapják az ösztöndíjukat, mintha itthon lennének. (Tehát a kimenetel előtti félévben egy jó átlag sokat dobhat az ember pénzügyein.)
- A helyi önkormányzatoknak is szokott az ilyesmire pénzük lenni.(Ennek a ládikónak a kulcsa legtöbbször a protekció, de meg lehet próbálni.)
- És a köztársasági ösztöndíj. Bár ezt nem sokan kapják meg az egész országban, de az, aki egy ERASMUS-os ösztöndíjat megkap, annak valószínűleg jó az átlaga, van nyelvvizsgája, írt TDK-t, esetleg a HÖK-ben is tevékenykedett valamit, tehát jó esélye van arra, hogy erre az ösztöndíjra is sikeresen pályázhasson.

Magához az ösztöndíjhoz, ki kell tölteni egy rakat papírt, be kell hozni rengeteg fénymásolatot mindenről, ami az embernek van. Írni kell mindenféle önéletrajzot, meg kísérőlevelet. Bele kell tenni egy dossziéba, leadni és várni az eredményt, ja és közben elmenni egy idegennyelvű meghallgatásra, azoknak is, akiknek van nyelvvizsgájuk!

Aztán mikor az ember megkapja a boldogító hírt, hogy mehet, elkezdhet azon gondolkodni, hogy mit is vigyen magával fél évre. Ja és ami ennél is fontosabb: mivel?

- Most már létezik rengeteg hely, ahol kisbuszt lehet bérelni sofőrrel, vagy anélkül. Érdeemes többen összeállni, mert így olcsóbban jön ki a kiút.
- A repülő az első útnál a rengeteg csomag miatt kiesik, mert a legtöbb légitársaságnál 20kg a max. megengedett poggyászméret, illetve, pl. Furtwangennek sincs reptere, és Stuttgartból 2 átszállással lehet még odáig eljutni, ami 3 bőrönddel szinte lehetetlen. A busz és a vonat pont ugyanezért szintén nagyon problémás. Később, mikor már az embernek vannak barátai ott kint, főleg olyanok, akiknek kocsijuk is van, ez megoldható.
- Vagy a 3. megoldás megkérni valamelyik családtagot, hogy vigyen ki.

Mi az első megoldást választottuk. 4-en összeálltunk, és béreltünk egy kisbuszt. Lehet, hogy 4 embert összeszedni nagyon soknak tűnik, de Furtwangenben csak a mi sulinkból 12 magyar diák volt. A többi nemzetközi mindig azzal viccelődött, hogy itt a magyar hadsereg! Mi voltunk a legtöbben.

Végre odaértünk Furtwangenbe. Előtte persze felvettük a kapcsolatot email-en a kintiekkel, akik aztán átadták a szobánkat, és mondtak mindenféle okosságot, aminek nagyrészt akkor még nem is értettük.

Mi is elolvastuk előtte a korábbi élménybeszámolókat, persze képzeletben az ember mindig szépíti a dolgokat.

Mikor végre kb.12 órányi utazás után megkaptuk a szobánkat, együtt sírtunk! Nagyon nem tetszett. Fehér falak, 2 asztal, 3 szék, 1 ágy, 1 szekrény, és egy mosdókagyló. Ez minden, ami a szobában volt. Semmi szín, semmi élet, a folyosó is teljesen kihalt. Hát persze, hiszen az orientációs program miatt 2 héttel előbb érkeztünk. A német diákok csak 2 hét múlva jönnek.

Azért kipakoltunk, és egyre szépültek a szobák. Egy terítő az asztalra, színes ágynemű, egy kis cserepes növény, néhány számunkra kedves tárgy otthonról, pár poszter a falra, és a szoba megszépült. Mindenkinek lett egy saját kis birodalma saját ízlése szerint berendezve. Kb. 12 órányi alvás után aztán már arra is volt erőm, hogy kinézzünk az ablakon. Egyszerűen gyönyörű volt domboldal fenyőfákkal, takaros kis házakkal. Igen, ez Furtwangen.

Nem kellett sok idő ahhoz, hogy hozzászokjunk a gondolathoz: Itt „kell” élnünk fél évig. A hegyi levegő miatt az első hétben mindig nagyon fáradtak voltunk, de cseppet sem bántuk. Lassan felfedeztük a várost, és a környéket. Rengeteg helyre vittek el minket az orientációs program keretében. És lassan megismertük a többi nemzetközi diákkal is. Fantasztikus volt érezni, hogy belecsöppentünk a Bábeli torony kellős közepébe. Az ember egyet lépett és spanyol szót hallott, ha még egyet orosz, és így tovább. Csak néztük az arcokat, ki szimpatikus, ki nem, kihez lenne érdemes odamenni, megismerni vele. Persze mindenkire érdemes volt. Népek és karakterek áradata volt ez az egész. A helyiek azt mondják Furtwangen unalmas kisváros, de igazából minden csak rajtunk múlt. Hetente egyszer bulit rendeztünk. Meghívtunk mindig mindenkit, mindenkinek a gépére felkerült az MSN, illetve valamilyen másmilyen csetelő program. Így beszélgettünk. Nem volt szükségünk telefonra. Az emailjeinket naponta 5-ször néztük meg. Aztán egyre több ember került fel a listánkra, és a németek is elkezdtek szálingózni. A pénteki bulikra ezentúl meghívtuk őket is. Nem jött el mindenki, de akik eljöttek nagyon kedvesek, és nyitottak voltak felénk. Miután áttestünk az előítéletek elosztatásán (pl, hogy Magyarországon tényleg nincsenek utak stb.. kérdések), már egészen barátságosan közeledtek felénk, meg mi is

hozzájuk. Bár némelyiknek csak bólogatni tudtunk, mert olyan dialektussal beszélt, ami a mi kezdő fülünknek még egy kicsit durva volt, bár a kínaiak, és a japánok már az orientációs hét alatt elég kemény tréningnek vetettek alá minket ezügyben.

Lassan a németek is hívtak minket ide-oda nem csak mi őket. Kikérdeztük őket a tantárgyokról, a tanárokról, mert azért pár tárgyat fel is kellett vennünk. Az eladáspszichológiát, marketinget választottuk 2 szakmai tárgynak(2-2 kredit), csatlakoztunk egy-egy projektsoporthoz(6 kredit), plusz kihasználtuk a lehetőséget, hogy annyi nyelvet veszünk fel amennyit akarunk. A német adott volt, emellett még az angol, és a spanyol választottuk (2-2-2 kredit). Hát igen, kicsit meredeknek hangzik, németül tanulni egy másik idegen nyelvet, de egyáltalán nem volt az. Ha az ember nem kezdő csoportba megy, csak azon az idegen nyelven beszél az oktató, amit az óra megkövetel(angolórán angolul), spanyolon a kezdő csoportban pedig nem volt gond, mivel alapszavakat tanultunk spanyolul, németül is csak ezeknek az alapszavaknak a megfelelőjét kellett tudni.

Ezalatt a 6 hónap alatt sok mindent tanultunk, és ami ennél is fontosabb tapasztaltunk. Egy kicsit felnőttünk. Igen, azt hiszem fel kellett nőnünk a feladathoz. Németországban élni, bár nem egyedül. Sosem voltunk egyedül. Egy idő után azok az emberek, akiket az elején még csak így emlegettünk, hogy a szomszédaink, na meg a többi magyar, vagy a projekttársaink szépen lassan a kinti családukká váltak. Néha nagyon nehéz volt elmondani valakinek a problémáinkat németül, de néha könnyebb volt, mint magyarul. Nagyon megszerettünk pár embert, persze voltak olyanok is, akik csak méregettek. Itt vannak a magyar lányok.....dehát az ember mindig kap hideget is, meleg is. Bár jóval több meleget kaptunk. Szerettek minket, és mi is megszerettünk nagyon sok embert. Aztán eljött a búcsú ideje, nehéz volt megválni mindentől, és mindenkitől. Mindenki hazautazott. Valaki Mexikóba, valaki Litvániába, valaki Kínába, és vannak, akik Magyarországra. Néhányukat valószínűleg soha többé nem látjuk az életben, de őrizzük a képüket, és mindazt, amit tanultunk tőlük ez alatt a nagyon rövid idő alatt. Mert csak peregtek az órák, a hetek, a hónapok. Néha örültünk annak, hogy már ennyi eltelt, néha fájlaltuk, hogy már csak ennyi van hátra. Néha azért hiányoztak az otthoniak, meg a „rég” életünk, bár most már rájöttünk, hogy ezt sosem fogjuk visszakapni. Az ember sokat változik fél év alatt. Nem, nem lettünk semmivel sem jobbak, vagy semmivel sem rosszabbak, mint voltunk, csupán egy kicsit mások. Egy kicsit másképp nézünk a világra, valahogy kitárult előttünk. Mutatott magából egy részt, és most a többire is kíváncsiak vagyunk. Most már a német is elég jól megy, talán ezzel is lehetne valamit kezdeni. Új lehetőségek nyíltak, új célok fogalmazódtak meg bennünk. Furcsa, hogy ezt kell mondanunk, de már nem elég Magyarország, ennél több kell! Nem szebb, csupán több. Az embernek mindig visszahúz a szíve, ha távol van. De nekünk most már Furtwangenbe is visszahúz a szívünk. Van egy ilyen mondás: „Aki hazát cserél, szívet cserél.” Mi nem cseréltünk se hazát, se szívet. Csupán a szívünkbe zártunk egy kisvárost, ami fél évig a „hazánk” volt.

A környéken ered a Duna – ez a Duna forrása!